

и беспомощно-то и окаянно-то си състояніе, да имъ отворимъ съкровище-то на спасеніе-то, и да имъ покажемъ че Исусъ Христосъ е “умилости-вленіе за наши-тѣ грѣхове, и не само за наши-тѣ но и за грѣхове-тѣ на всичкій-тѣ свѣтъ” (1 Іоан. 2; 2: Іоан. 1; 29); че той “самъ вдигнѣ наши-тѣ грѣхове съ тѣло-то си на дръво-то.” (1 Пет. 2; 24: Иса. 53; 5); и че “кръвь-тѣ му очисти ны отъ всякой грѣхъ” (1 Іоан. 1; 7: Еф. 1; 7). Да гы увѣря-вамы че Богъ имъ дарува небе-то за което не сж достойни, нито сж заслужили; и ако тѣ не дърза-ѣтъ да вѣруватъ въ толкова голѣмо даруваніе, да отворимъ Свято-то Писаніе и да имъ четьемъ: “Вы сте съ *благодать* спасени чрѣзъ *вѣрж*, и това не происходитъ отъ васъ, то е *даръ Божій*” (Еф. 2; 8: Рим. 3; 24, 28). “*Даръ Божій* е животъ вѣченъ” (Рим. 6; 23). “Като ся оправдахмы прочее съ *вѣрж* имамы миръ съ Бога, чрѣзъ Господа нашего Исуса Христа” (Рим. 5; 1). “Дойдѣте при мене всички, които ся трудите, и сте натоварени, и *азъ ще въ упокойжъ*” (Мат. 11; 28).

“Да бы далъ Богъ, чичо, тѣя истины да зараду-вать сърдце-то ви както сж развеселимы мое-то.

“*Покорный вашъ братанецъ.*”

Слѣдъ три дни владыка-та проводилъ намѣст-никъ на попъ-тѣ, и повыкалъ го да прѣсѣди нѣколко седмицы въ конакъ-тѣ при него.

Владыка-та былъ единъ благоговейнъ и искрененъ человекъ, който никога нѣмалъ сумнѣніе за власть-тѣ на церквѣ-тѣ си. Като единъ послушливъ сынъ прѣдалъ ся на най подробны-